

Jedna duše

Petra Ženatová

Jedna duše

Vše může být pravda, když tomu uvěříš.

Co nejcennějšího nám v životě bylo dáno?

Láska a víra.

*Lásku si v srdci vytváříme,
kdežto víra je od počátku uložena v naší duši.*

Otázkou je, proč jsme byli takto stvořeni?

Víra v nás probouzí touhu se skrz ni spojit.

*To, po čem ve skutečnosti toužíme,
je propojit naše duše.*

Jenže ty se nespojují vírou, ale láskou!

PODĚKOVÁNÍ

Na tomto místě bych ráda poděkovala lidem, kteří se na vydání knihy podíleli. Jmenovitě Luce Přecechtělové a Soni Navrátilové za pomoc s obsahovou a textovou korekturou. Speciální díky patří také mému manželovi, který se významně podílel na vydání knihy a po celou dobu mě podporoval.

SVĚTLO, TMA A POULIČNÍ LAMPA

Vesmír byl ten večer klidný. V jeho nekonečnosti zářily miliony sluncí a vítaly na světě novou noc. Planety byly zahaleny závojem tmy, nikdo se je neodvažoval rozsvítit. Prostor si volně plynul a přemýšlel nad otázkami běžným bytostem skrytým.

Na malý moment se však více rozkmital a zatoužil odkrýt to tajemno a ukázat všem podstatu. Nechat ji zazářit jako kometu. Nebo možná na chvíli roztříštit prostor a vybarvit ho tmavými odstíny fluoreskující duhy. Prostě udělat něco, čím by na sebe dostatečně upozornil, aby poté mohl všem právě žijícím bytostem sdělit tajemství života, smrti a lásky.

Sotva na to pomyslel, uvědomil si, jak je to malicherné a dětinské. Každý na to přeci musí přijít sám, i kdyby to mělo trvat věčnost.

„A že jim to trvá,“ znělo vesmírem. „Taková jednoduchá věc a oni na ni nemohou přijít,“ šeptaly hvězdy jedna přes druhou předlouze krátkou vesmírnou chvílí. Vypadalo to, že to břemeno tajemství začalo je tížit a rády by předběhly čas. Jenže nakonec se vesmírný prostor vyplnil jinou značně důležitou myšlenkou: „Času je ještě dost. Není proč spěchat.“

Celý vesmír se tedy tímto krokem zase zcela uklidnil a pokračoval ve svém rozmyšlení, avšak tentokráte rozumnější cestou, kterou chápe jen on sám. Až na jednu hvězdu. Až na jednu z jednoho souhvězdí. Lidé to souhvězdí nazývají Orion. Čirou náhodou se totiž ve chvíli, kdy vesmír přemýšlel tím zvláštním kritickým směrem, podívala na Zemi. Tou dobou naskytl se jí pohled na severní její polokouli. Zrakem spočinula na kontinentu lidmi nazývaném Evropa. Těžko říci, co způsobilo její počínání. Těžko říci. Mohla toho zahlédnout v tu chvíli tolik, nebo mohla být soustředěna jen na jednu věc. Každopádně začala svítit duhově. Měnila barvy jako polární záře. Svítila světle žlutými paprsky, které se v mžiku ve zlaté proměnily, pak přecházely velmi rychle přes oranžovou k červené, náhle záblesky modré z ní sálaly a pak se v zelené světlo zbarvily. Jako by se v její celistvosti odrážela duha a přitom hvězda jemně blikala.

Všiml si jí někdo? Tak všiml?!

I kdyby ne, bylo v jejím počínání skryté tiché poselství o životě, o smrti a o lásce. Stačilo jen v tu chvíli zpozornět a udržet nabytou pozornost pro porozumění. Mít otevřené srdce a duši a tiše naslouchat.

Slyšel ho někdo? Tak slyšel?!

I kdyby ne, nic by se nestalo. Vesmír byl klidný a trpělivý a času je přeci stále dost. To jsou jeho vlastní slova a vesmír se nikdy nemýlí, nikdy nechybí. Vše, co udělá, udělá správně.

Jenže co když žije někde někdo, kdo už prostě čekat nemůže? Někdo, jehož tělo, duše i srdce volají a prosí celý vesmír o pomoc. Přeje si být už konečně úplný a šťastný, umět přijímat a dávat lásku

z celého svého srdce. Co když mu nezbývá už nic jiného, než své zoufalství z neúplnosti proměnit v slzy, myšlenky přetvořit v prosby a slova ve smutné písně. Kráčí parkem sám, koukaje na hvězdy. Hledá a prosí tak dlouho, dokud neprojde celý park a je mu jedno, že má promočené boty od rosy, zmrzlý nos a jeho teplý dech se mění v mlžný opar, vždy když otevře ústa a posté zašeptá do ticha, část písně, jež mu zní v hlavě.

Takový člověk vidí krásu v listech stromů zlatě osvětlených pouliční lampou. Vidí v nich malíře, kterého nikdy nikdo nedokáže napodobit. Vidí soulad mezi osvětlenými cestami na horizontu a hvězdným nebem. Vnímá spojení přírody, vesmíru a člověka a miluje jej nade vše. Pro něj je to nejkompexnější spojení, které si dokáže uvědomit. Naplňuje ho to zvláštním nadpřirozeným pocitem, který sám o sobě není až tak důležitý. Mnohem důležitější je, že jej tento pocit naplňuje. Hvězdy jsou pro něj tím nejcennějším zlatem, o které nikdy nehodlá přijít. Stromy se stávají jeho ochránci. Cítí se v bezpečí, zakryt závojem noci, již nemusí schovávat své pocity. Znovu otevře své srdce, jako když byl dítě a nechá svou lásku volně létat. Miluje čistotu a klid této noci a děkuje za to, že je právě teď právě tady.

Tu noc vznikla lidská myšlenka, jež se teprve měla narodit a vyrůst. Myšlenka čistá a komplexní. Vesmírem pulsující a kolující od pradávna. Někteří ji dokonce dokázali či dokážou vnímat a přenést do písní, do básní, do citátů či přetvořit v obraz. Poprvé však byla opravdu lapena do lidských dlaní a mohla se tedy zrodit jako lidská. Ano, jako lidská myšlenka.

NOVÝ ZAČÁTEK

Ticho zimního podvečera vyplňovalo prostor. Neskutečné se zdálo být možné. Význam lidstva jasný. Čerstvý vzduch proudil z otevřeného okna do místnosti a vyháněl vůni novoty. Je těžké začít. Vše je krásné a přitom zmatené. Záchytný bod nachází se složitě. Přesto plno věcí zůstává stejných a ukazuje směr. Lolita přemýšlí, co jí zbylo? Co je stejné? Nemá však čistou mysl. Je ještě z těch všech změn rozrušená.

Dalo by se říci, že celý život byla vedena právě k tomuto dni, k novému začátku, který pro ni mnoho znamenal. Přicházelo k ní jedno z těch složitých období života, kdy člověk balancuje na hraně svého osudu. Lolita o tom ovšem neměla ani tušení. Viděla před sebou jen další kopec a zablácenou cestu s trny. Šance, že spadne, byla tedy vysoká. Dle všech indicií a zkušeností nabytých z předchozích životních zkoušek však bylo zřejmé, že je připravena. Její život totiž nebyl nikterak jednoduchý, ostatně tak jak tomu bývá u každého člověka. Do cesty jí kladl nejrůznější překážky, které ji měly upozornit na důležitost vnitřního rozvoje. Pouhé naučení se je zdolávat stává se významnou výhrou, kterou Lolita v průběhu posledních let získala.

Ovšem nastal čas jít dál a život moc dobře ví, že k pokroku je zapotřebí emocí, nejen těch pozitivních, ale i negativních. Zahnat plytkost a stereotyp kormidlující život směrem ke stagnaci. Posunout se o kousek na své cestě, ať už v pláči, smíchu, vášni, křiku či zoufalství. Tímto procesem je člověku umožněno najít sám sebe a uzříť tak v sobě nekonečný zdroj lásky, jenž je tolik potřebný pro plnohodnotný život. A takový jest život každého z nás. Základ, na který se velmi lehce zapomíná, je stejný. Odlišnost odráží se v detailech, jež jsou broušeny do dokonalé krystalové podoby. Jenže bez země, bez slunce, ani bez větru a deště nikdy by ten krystal neexistoval.

Ovšemže Lolitin život měl své jedinečnosti a v nich skrytá kouzla. Především zvláštní na něm byla jedna podivuhodná věc. Kdybyste si prošli její dětství, dospívání a dospělost až do dnešního dne, zjistili byste, že sama Lolita nikdy neměla možnost volby. Zdálo se, že vždy za ni rozhodovali jiní. Ukázali jí cíl, kterého je třeba dosáhnout a ona s důvěrou se v něm vzhlédla a hledala cestu, jak k němu nejrychleji dojít. Přičemž vydlážděným cestám, které byly zdlouhavé a kde lidé po nich chodící zbytečně proces zpomalovali, se vyhýbala. Obvykle si to namířila dle svých možností nejpřímější cestou k cíli, jelikož jeho dosažení pro ni znamenalo uznání, ať už osobní nebo i obecné. Naučila se tedy vytvářet cestičky mezi trnám. Často divila se, jak vyčerpává ji její neutichající úsilí jít dál a stát se tím, kým byla určena se stát. Unavená pak prosila večer hvězdy o pomoc, když si myslela, že bloudí. Nerada cokoliv vzdávala, vidina cíle vedla ji dál. Občas přišla na rozcestí. Nevolila, šla tam, kam musela, aby vydlážděné cestě se vyhnula. Nebylo třeba rozhodnutí. Věděla, že to nejdůležitější, čemu musí být věrná, je pokrok. Pomalý

neustálý pokrok. Kráčela se vztyčenou hlavou. Nevadilo jí, že jí ostatní nerozumí. Byl to její úděl. A tak tomu bylo stále.

Projela jí únava. Kdyby měla křeslo, sedla by si na něj a odpočívala by. Jenže křeslo neměla. Ani židli. Jen ze stropu visící žárovku a studenou zem s právě položeným světlým kobercem. Procházela se po něm bosky a užívala si měkkost jeho dotyků. Místnost byla jinak prázdná. Nebylo co obdivovat ani co objevovat. Odešla do kuchyně a podívala se z okna. Nevšímalá si ničeho, jen tmavomodrého nebe. Ostatní domy v ulici, cesty a lidé po nich chodící ji nezajímali. Pouliční osvětlení ji rušilo. Toužila jít ven a najít tmavý kout a v něm se schovat před světem. Splynout s nocí a nechat se unášet zpěvem hvězd do skrytých vesmírných koutů. Po chvíli rozjímání se otočila a přešla zpět do místnosti, která se měla stát jejím královstvím. Představila si, jak bude pokoj krásný, až sem nastěhuje knihovnu, postel, křeslo a psací stůl. Uvědomila si, kolik práce ji ještě čeká a znovu pocítila značnou únavu. Chtěla si sednout. Nebylo kam. Napadlo ji, že si lehne na koberec. Udělala to. Pomalu pokládala jeden obratel za druhým na kobercem změkčenou zem. Nakonec položila i hlavu a její dlouhé hnědé vlasy ležely ledabyle na koberci. Nohy nechala pokrčené. Roztáhla ruce a pak je zase spojila. Dotýkala se kolenou. Přitáhla si je k tělu a jemně se kolíbala ze strany na stranu. Uklidňovalo ji to. Cítila, jak koberec voní novotou. Posmutněla. Upřela své zelené oči na strop a přemýšlela, jaké by to bylo, kdyby na něj nakreslila veliké kulaté žluté slunce.

Nutno podotknout, že Lolita přemýšlela často. Tak často, že i ostatní si toho všimli a začali ji označovat za přemýšlivého člověka. Pokud se jí nějaká myšlenka dostala do hlavy, tak dlouho ji posílala

z jednoho konce na druhý, dokud pro ni nenašla domov. Sotva si ji zařadila, začala s ní pracovat. Potřebovala-li rozvinout, rozvinula ji. Pokud potřebovala vyřešit, tak dlouho si nad ní lámala hlavu, až našla jádro jejího problému. I kdyby to řešení mělo znamenat, že ji musí nechat být.

Zavřela oči, jež byly i přese všechen ten smutek tak hluboké, že se v nich lehce ztrácelo, když nedávali jste pozor. Chtěla na vše zapomenout. Přestat přemýšlet a nechat se unášet do říše snů. Nepřipustit si, že právě teď prohrála. Přišla o muže, kterého velmi milovala. Čerstvost těch ran však způsobila, že se nechala unést. Vzpomínala, slzy jedna za druhou stékaly jí po tváři a kapaly na koberec.

Před necelými pěti lety seděli spolu na hrázi rybníka a krmili labutě. Kdybyste se k němu vydali dnes, nenašli byste ho. Je prázdný, bez vody, bez života. Zmizel, zarostl trávou, jež právě teď byla pokryta bílým mrazem. Labutě, které u něj kdysi našly svůj domov, se usídlily u klidného splavu o několik desítek kilometrů jižněji a už se nikdy nehodlají vrátit. Milenci své jarní schůzky přesunuli a procházejí se raději po klikatých lesních cestách či okolních polních cestičkách. V létě rybáři chodívají chytat ryby jinam. Jenže tenkrát to byl ten nejkrásnější rybník pod sluncem. Voda v něm byla čirá a rákosí jemně zpívalo. Labutě na něm od rána do večera tančily a kačeny dováděly. V létě bývalo nebe čistě modré a slunce páliło. Okolní les a voda ochlazovaly vzduch a navozovaly pocit souznění.

Seděli v trávě na jeho okraji a nechali se unášet tím kouzelně voňavým letním dnem. Přitom hladili jeden druhého a vzájemnými dotyky se utvrzovali o tělesném souznění, jež bývá touhou vyjádřeno. Dlouhými hladovými pohledy plnými zájmu se dívali jeden druhému do očí, či ležíce v nedávno pokosené trávě pozorovali lehkost letního nebe. Některé chvíle využili k povídání si o krásných či děsivých věcech. Vyjadřovali své postřehy, své názory a otevírali se tomu druhému. Často začínali na jednoduchých příkladech a postupně přecházeli přes ty složitější až ke komplikovaným, kde se zastavili a nechali je být, či snovým způsobem je ukončili. Mapovali svůj vnitřní svět. Díky vzájemné důvěře nebáli se ukázat, jací ve skutečnosti jsou. To vše, protože toužili, aby jejich vnitřní světy byly navždy spojeny. Navždy. Tak, aby se to pouto nedalo již nikdy přetrhnout. Odměnou jim byl pocit nekonečnosti, který umí navodit jen láska vycházející ze srdce.

Byl to den vzácnější než jakýkoliv poklad. Ubíhal rychle, jelikož byl naplněn upřímným zájmem a zároveň ubíhal pomalu, protože milenci si vzájemně odhalovali svá tajemství. Všechny ty záznaky lásky v obyčejnosti byly ukryty. Sluneční svit postupně slábnul, stíny stromů se prodlužovaly. Milovali tyto chvíle, kdy vůně sílily a kontrasty se probouzely z odpoledního spánku. Pojídali pečivo, které si koupili k večeři. Nebyli však příliš hladoví a tak zbytkem nakrmili labutě, jež ze zvědavosti připlavaly. Pak vstali a pomalu se procházeli okolo rybníka. Povzneseni kouzlem, které spojovalo tyto okamžiky, stále více otevírali svá srdce. Rušili dohody. Nebáli se. Byli k sobě upřímní. Všude kolem, kam se člověk podíval, byla láska, i na nebi, jež tou dobou bylo nachové. Podařilo se jí sblížit je natolik, že mohla léčit všechny jejich bolesti, které se za ta léta nakupily, aby duše se mohla osvobodit a probudit se a začít zpívat. Když slunce

zašlo za obzor, zastavili se na okraji rybníka v místě, kde světlušky se z přicházející noci radují. Přišla tmavomodrá tma a oni se dlouze políbili v ladném souznění.

Otevřela oči, byla zpět v prázdném pokoji. „Co se stalo? Kde se stala chyba? Jestli je láska všemocná, tak proč je nedokázala zcela vyléčit?!“ napadlo Lolitu. Ta myšlenka ji pohltila. Začala si s ní nejprve hrát a pak hledat odpovědi. „Ne, pouhá láska nestačí,“ řekla nahlas první, co ji napadlo. Po těch slovech bylo jí ještě více smutno. Ne, nesmí takto přemýšlet. Někde hluboko tušila, že odpověď bude mnohem složitější.

Nebyl to však zrovna vhodný den na takové úvahy. Zařadila si myšlenku a uchovala si ji na místě, kam se často vrací. Doufala, že až se jí bude příště zabývat, dostaví se odpověď. Byla trpělivá. Věděla, že musí čekat. Nemůže dostat všechno hned. Vše má svůj čas a potřebuje mít dostatečný prostor pro realizaci. Jinak se nikdy nic nevyřeší. Znovu se zamyslela, jak by asi vypadalo slunce na stropě. Při té představě se sama pro sebe usmála. Slunce. Ano, zajímá ji slunce. Světlo. Vše tedy bude zase v pořádku.

ZMĚNY A SMĚNY

Přestěhovala se do řadového domu, jenž byl před mnoha lety postaven v dnes krásné a noblesní Šeříkové ulici. Přestože byl už téměř sto let starý, působil velmi příjemným a udržovaným dojmem. Již na první pohled bylo zřejmé, že za poslední roky prošel rozsáhlou rekonstrukcí. Tmavě hnědý dřevěný plot jistě byl nedávno natřen, oranžová omítka měla stále sytou veselou barvu, původní dřevěná okna byla vyměněná za plastová. Lolita z toho všeho usuzovala, že dům je ve velmi dobrých rukou.

Manželé, jimž patřil, se o něj dokázali vhodně postarat. Odměnou jim byl příjemný domov pro jejich rodinu. Jenže vše se pro ně nedávno změnilo, děti od nich odešly žít si své vlastní životy. Přesně tak, jak tomu bývá a jak je přirozené. Horní patro oněmělo. Majitelé se rozhodli jej oživit a také si přivydělat jeho pronajímáním. Nájemníky však vybírali přespříliš pečlivě, sítlem jejich pravidel a požadavků prošel jen málokdo.

Inzerát o pronájmu druhého patra rodinného domu se dostal i k Lolitě, která v té době intenzivně hledala nové místo pro svůj život. Zařadila ho mezi zajímavé a domluvila si prohlídku na pátek odpoledne. Ten den měla naplánované navštívit i jiné dva domy. Vzala si volno z práce, aby vše v klidu stihla. Slunce vyhánělo ji z postele a dodávalo energii k životu. Leden ten den nechal zimu spát. Lolitina budoucnost byla důležitější.

Realitní agent, jehož tvář by si dnes již Lolita ani nedokázala vybavit, zdvořile otevřel branku a nechal Lolitu vstoupit na chodníček vedoucí ke vchodovým dveřím domu v Šeříkové ulici. Když pomalu kráčela po seskládaných kostkách zámkové dlažby, nemohla si Lolita nevšimnout pečlivě udržované předzahrádky, která v tu roční dobu byla uložena k zimnímu spánku s růžemi přikrytými chvojkám. Na chvíli se zastavila, aby si mohla představit, jak to tu bude vypadat na jaře. Jenže to už ji muž v černém dlouhém kabátu předběhl a rychle a dynamicky zazvonil na dveře.

Poprvé když vešla do domu, ucítila v chodbě zatuchlou psí vůni. V tu chvíli se chtěla otočit a odejít. Jenže předchozí dvě prohlídky dopadly hluboce pod očekávání. První, právě ta, na kterou Lolita nejvíce sázela, ji zklamala v mnohém. Nejdříve byla nadšená, místnosti byly zařízeny moderním nábytkem, efektní kuchyň, dokonalá koupelna. Jenže okna pokoje, který byl zrovna volný, směřovala k hlavnímu tahu silnice. Její uši zbystřily a uslyšela hluk projíždějících aut. Posmutněla. Moc dobře věděla, že by tu nemohla v klidu spát, časem hluk ochromil by její smysly. Druhou prohlídku podnikla jen tak ze zvědavosti, aby měla s čím porovnávat. Naděje do ní nevkládala a také udělala dobře. Ukázali jí omšelý podkrovní malý pokoj. V zimě možná příjemně útulný, ale v létě jistě vyhřátý

jako sauna. Navíc se dozvěděla, že o kuchyňku a koupelnu by se musela dělit s dalšími čtyřmi lidmi. To nebylo nic pro ni. Poučena a zároveň zklamána z předchozích prohlídek, se rozhodla navzdory své počáteční nevěli dát tomuto domu šanci a vykročila dovnitř.

Ocitla se v chodbě, kde jí podal ruku pan domácí. Nejprve jí vysvětlili, že ty jediné dveře v chodbě jsou vlastně vchodem do spodního patra, aby si jich více nemusela všimnout. Důležitější byly schody vedoucí do patra. Vydali se tedy po nich. Když vystoupala na poslední schod, objevily se před ní dveře. Pomalu je otevírala a prostor určený pro bydlení se postupně začal rýsovat. Vešla dovnitř, už v tu chvíli věděla, že se jí tu bude líbit. Jako by se ocitla v jiném prostoru. Byt byl prostoupen světlem a čistotou. Se zájmem prohlížela oba pokoje, obývací s kuchyňským koutem a koupelnu.

Překvapilo ji, že pokoje byly zcela nezařízené. Bez záclon, bez lustrů, ani koberec nebyl na zemi položen. Jen nově vymalované stěny, umytá okna a studené podlahy. Byla si zcela jistá, že místnosti byly nafocené i s vybavením. Následně se zaměřila na velikost. Přišlo jí, že pokoje jsou téměř stejně velké. Po chvilkovém nakukování se rozhodla do pokojů vstoupit a prozkoumat je detailně. Oba měly okna do zahrady, přesto jeden z nich – ten vpravo – jí přišel útulnější a milejší. Nedokázala si však vysvětlit, proč ji více upoutal. Kdyby si mohla vybrat pokoj, zvolila by tento. Už teď v něm Lolita viděla svou knihovnu, křeslo, postel a psací stůl. Zatím ještě nevěděla, že se stala jedním z prvních zájemců, kteří prošli sítem ticha, klidu, vůně, slušnosti a poctivosti. Mohla by tedy volit.

Prohlédla si záchod a koupelnu. Byly oddělené, přesto oba stejně obkládané, s protiskluzovými dlaždicemi na podlaze. Barevně líbivé

do stříbrošeda. „Tyrkysové, fuchsiové či fialové doplňky by ihned koupelnu doladily a rozveselily,“ napadlo Lolitu.

Následně se zajímala o obývací s kuchyňským koutem. Velmi se jí zalíbilo celkové řešení těchto dvou propojených místností. Kuchyňka byla malá, ale praktická a zdálo se, že i moderně zařízená. Obývací byl prostorný. Vešla dovnitř místnosti, aby si mohla detailněji prohlédnout kuchyni. Sama byla udivena, když zjistila, že je vybavena přesně tak, jak potřebuje. Jemně prstem přejela po bílých lesklých dveřích a pak se na krátký okamžik rukou opřela o šedou pracovní desku. Pousmála se, když si uvědomila, že má spoustu červených hrníčků, talířků a dalších doplňků, které by se zde vyjímaly. Jak tam tak stála u kuchyňského pultu, rozhlédla se do prostoru. Chvíli si prohlížela šedivou sedačku. Nebyla nějak zvlášť pěkná. Zajímalo ji ovšem, zda bude aspoň pohodlná. Poté její oči sklouzly na televizní stůl, jenž zel prázdnotou. Televizi nepotřebuje, její absence Lolitě tedy vůbec nevadila. Napadlo ji, že se na ten stůl bude hodit čakrový svícen, který nedávno vytvořila. Zaradovala se. Hledala místo na květiny. Našla ho hned pod oknem, vedle balkónových dveří. Ach ano, balkón. Šla se podívat. Byl malý a do ulice. Přesto byla nadšená. Rozhodla se okamžitě, ale majitelům dala vědět až další den. Do týdne podepsala nájemní smlouvu a od následujícího měsíce se mohla nastěhovat. Domáci byli vstřícní a dovolili jí navštěvovat byt i dříve za účelem zařizování. Lolita s nadšením souhlasila. Tiše se těšila, že přechod tím bude plynulý, ne skokový. Osud jí však nevybral zrovna vhodné období. V práci se kupily povinnosti. Jedna na druhou se lepila. Přecházely přes sebe a pak zase se rozcházely do koutů, ve kterých se špatně hledaly odpovědi. Pracovala přesčas, a přesto často musela dokončovat některé úkoly doma.

Přesun do nového tedy probíhal postupně, ale přitom velmi pomalu tím nekonečně vyčerpávajícím stylem. Každý den po práci kousek po kousku, sotva si chvíli odpočnula, začala balit své věci. Narovнала si několik krabic vedle sebe. Systematicky do nich skládala vše, co bylo její. Na křehké dávala pozor, několikrát je obalila papírem. Nespěchala, pečlivě vše třídila. Nezáleželo jí na zbytečnostech. Při stěhování vyhodila mnohé, co by jiní schovávali. Uložili by do krabice. Krabici by vložili do kouta. Kout by zakryli závěsem. Závěs by nechali zšednout. Nakonec prach by zakryl všechny stopy a oni by se už nikdy více s věcmi nesetkali. Jen pro ten pocit, že nevyhodili něco, co by mohlo být někdy v budoucnu důležité. Nepochopili, že důležitá je jediné přítomnost. To, co se děje právě teď. Pokud se člověk nedokáže odpoutat od minulosti, nemůže k němu přijít budoucnost. Přítomnost se pak zasekne a neustále se opakuje ve víře, že jednou se stane zázrak a člověk pochopí, co je důležité.

Lolita si tím procesem prošla. Dříve lpěla na všech věcech, které od někoho dostala. Byla pro ni vzácná každá maličkost. Žádnou nechtěla vyhodit. Tolik si vážila každého dárku, každé věci, kterou jí někdo dal, kterou si zasloužila, kterou vytvořila. Jenže pak prohlédla tu lest. Nechtěla zůstat uvězněná na začátku. Chtěla pokračovat dál. Prohlubovat svoji jsoucnost a ne stát se opatrovníkem věcí, které mají význam jen v tu chvíli, kdy jsou živé – tedy v přítomnosti. Rozhodla se, že bude naslouchat sama sobě, aby mohla postoupit na další úroveň. Stalo se tedy, že změnila zcela úhel pohledu. Přesto stále viděla vzácnosti v mnohém. Zájem, upřímný úsměv či názor pro ni byl pokladem. Přítomným pokladem, který nemusela schovávat, ani o něj pečovat. Jen a pouze ho přijmout.

I dnešní studené lednové odpoledne byla pohroužena do stěhovacího procesu. Pociťovala smutek z toho, jak rozkládá jednotlivé kousky, které předtím tak dlouho dávala dohromady. Jiná možnost však nebyla. Podobně jako když se vám po dlouhé době podaří složit mnoha-dílkové puzzle. Konečně vidíte ten obraz celý, jenže zjistíte, že jej musíte zpět rozložit. Není totiž zcela vaše. Dělíte se o něj s někým, koho již vídat nemůžete. S tím rozdílem, že o některé dílky přijdete, nejsou totiž vaše, a jiné jsou zase společné a vy musíte rozhodnout, komu ve skutečnosti patří. Nemohla tedy ani mít v úmyslu znovu všechny ty rozložené dílky spojit. To nelze. Může znovu dát dohromady jen některé, ty které zůstanou spojeny na vždy. Postupně vyklidila i svoji skříň, aby mohla šaty uložit do nového bytu. Jednalo se o ten nejlehčí a nejrychlejší stěhovací úkon. Nebylo totiž nad čím přemýšlet. Prostě jen všechno své oblečení uložila do cestovního kufru, odvezla je a porovнала do skříně ve svém nově se rýsujícím pokoji, či pověsila do skříně v chodbě. S knihami taktéž nebyl problém. Bylo přesně určeno, které jsou její a které jí nikdy nepatřily a patřit nebudou. Přesto se s některými těžce loučila a slíbila si, že při nejbližší příležitosti zajde do knihkupectví a chybějící doplní. Na jejich stěhování musela použít čtyři krabice, limitní byla v tomto případě tíha, ne velikost. Když v knihovně nezbyla už ani jedna její kniha, rozhlédla se po pokoji. Tolik vzpomínek, vybavilo se jí. Především pak ty krásné. Popadla ji nostalgie. Na chvíli zaváhala, zda bylo nutné Ondru opustit. Napadlo ji, že ne.

Sklopila oči a pohlédla do poslední krabice s právě narovnanými knihami. Na vrchu byla trojice knih, které přečetla nedávno. Hledala v nich návod, jak pokračovat v životě tak, aby byl prostoupen každodenním štěstím. V tom si vzpomněla, jak už kdysi dávno se vydala na svou cestu životem. Šla tam, kde na ni osud čekal. Díky těm knihám se ujistila, že udělala správně, že život ji vede pomalu, ale jistě do světa poznání. Půjde dál, i když to znamená opustit člověka, kterého miluje. Uvědomila si, že strnulá láska bez smíchu je pro ni jen žalem. Bude pokračovat ve svém životě, kráčet po své cestě. Jistě, nebude to lehké. Musí se totiž dokázat oprostít od všeho neúčinného, opustit ty trosky hradu a najít sebe sama. Ty tři knihy, které pomohly jí pochopit roviny lidského života a jejich význam, vrátila zpět do knihovny mezi ty Ondrovy. Ani nedoufala, že její gesto jednou pochopí, že si je přečte a uvědomí si, že svůj život jen a jen ve svých vlastních rukou svírá. Fakt, že mu proklouzává mezi prsty, je tedy jen a jen jeho volbou. Jen v hloubi srdce cítila, že je na čase je předat dál, jejich autor je pro tento účel stvořil. Lolita je nepotřebovala mít u sebe, odpradávná totiž zlato v nich ukryté nosila ve svém srdci, jen na to zapomněla.

SAMOTA BEZ PĚNY

Do okna proudila jemná záře lampy. Lolita stála u něho a pozorovala z nebe padající lehký sníh. Cítila neuvěřitelnou touhu odejít ven a nechat na sebe všechny ty studené zázraky z ledu padat. Při té představě se mírně pousmála. Jenže náhle její touha místo toho, aby se uskutečnila, byla ostře zablokována. Úsměv zmizel. Byl přetvořen ve vnitřní výsměch a radost z prostých zážitků stala se obětí strachu. Lolitě nezbylo tedy nic než tiše pozorovat, jak vločky něžně dopadají na stromy a zakrývají jejich holé větve. Když se nabažila toho pohledu, zadívala se na bílou silnici a na sněhem zapadáný chodník. Zajímalo ji, zda v tuhle kouzelnou noční dobu někdo tam venku bloudí a hledá. Nikoho neviděla. Nebyl tedy nikdo, jehož touhy mluvily by hlasitěji než rozum. Škoda. Jako by ten, kdo nechá se unést kouzlem okamžiku, poslechne hlas hledající duše a umožní prostoupit své srdce jednoduchou radostí z momentu, měl by být potrestán.

Náhle změnil se tok jejích myšlenek. Lolita vzpomněla si, jak se jí jednou někdo svěřil, že se rád v noci prochází a dívá se do rozsvícených oken. Ona měla zhasnuto, přesto ji zasáhl pocit, jako by ji právě teď někdo pozoroval. Rychle se zpoza okna vytratila, odešla z kuchyně do svého pokojíku, kde strávila první noc v tomto bytě.

Realita pro ni byla tvrdá. Žila sama. Skončila vztah, který nikam nevedl. Když přišla do svého nového domova, bylo jí líto, že je opuštěný. Poté si ovšem vzpomněla, že přítomnost Ondry by nikterak nepozvedla komunikační hladinu. Mlčel. Už několik roků si o ničem nepovídali. Nebylo o čem. Jejich vztah byl založen na setrvačnosti. Žádná výměna mezi nimi neprobíhala. On byl svým způsobem spokojený, jak často sám tvrdil, ale ona tou stagnací a uměle vytvářenou domácí pohodou trpěla. Žila s ním jen proto, že jí bylo líto ho opustit. Jejich vztah pro ni tolik znamenal. Nechtěla to vzdát. Nikdy nic nevzdávala. Osud jí poslal Ondru z nějakého důvodu a ona bezmezně věřila, že vztah s ním je významný, že má hlubší smysl. Proto byla trpělivá a dopřávala Ondrovi čas. Moře času. Doufala, že se i Ondra jednou ze svého prvního snu probudí a znovu v jeho očích uvidí touhu po životě, vášeň, smysl, cíl, že energie z něho bude zářit a vyrovnanost ho bude zdobit a ona pro něj bude zase ta, kterou dokáže kdykoliv rozesmát.

Často tedy létala ve snech své fantazie a doufala v zázrak. Přitom si byla zcela jasně vědoma toho, že Ondrovi tato tichá pohodlná domácnost, bez výčitek a nároků, svým způsobem vyhovuje. Takové vztahy znali přeci všichni. Ať už je na vlastní kůži v rodinném kruhu zažili, nebo z vyprávění či filmů o nich slyšeli. Společnost si na ně zvykla a brala je za běžné a normální. Tvrdila, že vznikají z kombinace přesycenosti a vysokých nároků na pracovní a osobní život. Výsledkem jest vyčerpání a stagnace. Mnohým lidem tedy na této zoufalé situaci nepřišlo nic divného. Jenže Lolita patřila do menšiny, která si byla vědoma, že stagnace člověka ubíjí. A nejen to, ona to i cítila. Každý den pozorovala, jak Ondra pomalu umírá zaživa. Nedokázala tomuto faktu už dál čelit, natož se mu podívat do očí. Kdykoliv to udělala, viděla, jak jeho plamen pomalu uhasíná.

Přesto Ondra by to nikdy nepřiznal, tvářil se spokojený. Lolita důsledkem toho všeho cítila, jak sama pomalu zevnitř umírá. Ne, to nechtěla. Nikdy nechtěla. Zнала ten svět v sobě ukrytý a nehodlala o něj přijít. Byla rozhodnutá, udělat cokoli, aby jej ochránila, i když to znamenalo opustit člověka, kterého miluje. Její vnitřní svět potřeboval rozvoj, jenže ten se v přítomnosti Ondry konat nemohl. Nakonec se dostala do tak destruktivního stavu, že jednou přišla domů a zcela na rovinu mu sdělila, že se odstěhuje. Našla si tento nový byt a odešla.

Chvilí trvalo, než si osvojila nový způsob života. Byla však velmi zvykavý člověk. Nedělalo jí problém měnit prostředí. Naopak změny vítala. Kamkoliv přišla, vzala s sebou svou magickou auru a rozprostřela ji do prostoru kolem sebe. Měla možnost se pak všude cítit jako doma. Kouzla, která Lolita vytvářela, nebyla pomíjivá, naopak přetrvávala a sílila každým dnem. Lolita je doplňovala a doladřovala tak dlouho, dokud nebyla zcela spokojena. Nakonec její pokoj vyzařoval přesně takovou energii, kterou zamýšlela, a jeho nádech byl romanticko-magický. Její fantazie neměla meze. Dokázala stvořit cokoli, co považovala za důležité.

Samotná samota Lolitě nevadila. Vždy toužila mít klid a prostor okolo sebe, aby mohla poznávat skryté věci. Lolita se totiž sama se sebou nikdy nenudila, ani ze své podstaty vlastně nemohla. Nepotřebovala nikoho pro svou zábavu. Její kreativita ji neustále zaměstnávala. Stačil jí papír, tužka, pastelky, jindy nůžky, jehla, nit a korálky a měla o zábavu postaráno. Když byla někdy unavená a neměla energii tvořit, odpočívala. I to pro ni byla činnost. Dívala se do hlubin svého srdce a hledala odpovědi na otázky, na které jí nedokázala odpovědět ani jedna mozková buňka. Všechny předtím

prohledala. Přičemž vždycky tvořila a kouzlila jen ve chvílích, kdy byla sama. Proto měla samotu ráda a také proto, že věděla, že za pár hodin či dní skončí. Jenže to už neplatilo a samota ji začínala trápit.

Trvalá samota tedy pro ni nebyla to pravé. Potřebovala totiž zároveň i společnost, která by vnesla podněty, roztočila energii a udržovala ji při zemi. Dávat a přijímat. Absence lásky pro ni byla nebezpečnou pastí. Navíc toužila si s někým povídat o postřehnutých motýlích mávnutích. Jenže málokdo si jich všímal. Mezi lidmi, jež denně potkávala, nikoho takového nenalezla. Nezbyvalo, než ztlumit své pocity na nezbytné minimum a nechat čas plnit svou roli. Přesto byli lidé, kteří ji drželi nad vodou, aniž o tom ona sama věděla a aniž o tom ti lidé věděli.

Už od rána slunce svítilo a vybízelo k sladkému životu. Zasněžené stromy třpytily se tak dlouho, dokud sněhové vločky na nich uvízlé se pod tíhou tepla neproměnily v kapky, jež díky gravitaci padaly ztěžka k zemi. Lolita si však nedokázala vychutnat sladkost tohoto únorového dne. Potřebovala přijímat, jen přijímat. Měla pocit, že nemůže nic a nikomu dnes dát. Byla prázdná. Vyčerpaná. *Jak doplnit si zásoby? Jak přijít na to, k čemu je život?* To tajemství v ní bylo ukryto a ona jej měla vykřičet do světa. Jenže ještě nebyla připravena. Po obědě se konečně rozhodla jít ven. Pokochat se čerstvým sněhem, dokud ještě je. Přestože venku nebyla veliká zima, pořádně se oblékla. Pro případ, že by foukal studený vítr. Byla opatrná. Dávala si pozor. Nechtěla nastydnout. V nitru věděla, jak je výjimečná a že musí sama sebe opatrovat. Její křehkost byla nesmírně důležitá. Denně chodila po hranách, musela udržet si veškerou svoji rovnováhu, aby nespadla.

Ostré slunce odráželo se od bílé, až oči bolely, studený vítr zalézal do špatně chráněných míst. Lolita se musela přemlouvat ke každému kroku od domu. Upravila si šálu, nasadila si čepici a sluneční brýle. Připadala si jako filmová hvězda, která se skrývá před fanoušky. Přitom ona snaha o utajení na sebe jen upoutává pozornost. Lolitě to bylo jedno. Nakonec bylo jí i jedno, kudy jde. Ani si neuvědomila, že na křižovatce zahrnula doleva a kráčela tedy přímo k rozlehlému parku. Mohutné stromy v něm spaly, hnědé obrysy větví se jen tak ledabyle pohybovaly s větrem ve vzduchu. Jedinou důležitost viděly v přečkání zimy a doufaly, že až přijde jaro, budou mít dostatek energie na to, aby zas a znovu obnovily svou krásu do všech palet života.

Zimní absence barev je někdy nadměru vyčerpávající. Dnes však mezi obvyklou šedou, bílou a odstíny hnědé přibyla blankytně modrá. Naděje dneška a všech zítřků, jež nás čekají. Lolita pocítila její důležitost, podívala se nad sebe a nechala se unášet jejími odstíny. Slunce svítilo jí do zad a nahřívalo ztuhlou páteř. Uvolnila se. Kráčela dál a s podivem zjistila, že jí začíná být venku příjemně. Uvědomila si, jak slunce mile hřeje a dodává jí energii. V duchu mu děkovala. Po chvíli přestala jí vadit i chladnost větru, dokonce jeho společnost vítala. Sníh pomalu pod slunečními paprsky tál a už zdaleka nebyl tak bílý, jako když včera v noci čerstvě napadl. Škoda. Nejkrásnější na sněhu je jeho čistota a měsíční třpyt.

Konečně mohla začít pátrat v mysli, zda v ní nenajde důležitou zprávu. Narazila na myšlenku, kterou si tam před několika dny uložila. Časem, jenž ji opečovával, však změnila podobu. *Sílu lásky poznal snad každý. Tak proč, když je tak neuvěřitelně silná, proč, nedokázala spojit naše duše?*

Otázka byla mířena zcela cíleně a trefně. Přesně slovo po slovu následovalo v pořadí, jak mělo. Žádné nesmysly, žádné odbočky. Jen přímost.

Odměna se dostavila okamžitě, až to bylo neuvěřitelné: *Láska plnila svůj úkol správně. Otevírala postupně všechny dveře. Tím, že rušila dohody a kolébala strach. Přesně k tomu byla stvořena. Jenže bez pomoci je nedokázala otevřít všechny. Duše mohou být propojeny, jen pokud jsou přítomny. Láska dokáže znovu nalézt ztracené duše. Může je probudit. Může jim říct, co mají dělat, ale činy nakonec náleží samotné duši. To rozhodnutí je na ní. Pokud duše není spojena se srdcem, láska nedokáže propojit duše dvou lidí.*

„Ach ano,“ vyklouzlo z úst Lolitě a přitom si rty zakrývala prsty. Konečně jí to došlo. Nedokázali propojit své duše. Nedokázali. Začali se bát. Láska ustoupila do pozadí. Srdce uzavřela. Uvědomila si, že už tenkrát měla podivný pocit. Vzpomněla si, že proti tomu pocitu bojovala. Neuměla to. Nevěděla, jak na to. Jen vyčítala sama sobě, že není dokonalou a soudila se. Topila se.

Náhle vybavil se jí sen, který se jí kdysi zdál. Tenkrát mohli být s Ondrou tak dva roky spolu. Spali vedle sebe v podkrovním pokoji na tvrdé posteli, ze které ráno bolívala záda. Přesto byli rádi, že mohou ležet vedle sebe. Vzduch byl suchý. Nutil v noci pít. Ponořila se do té vzpomínky: *Byl hluboký večer. Ticho. Nebyl nikdo, kdo by jej narušil. Tma, jen venkovní osvětlení ji prozařovalo. Lolita se vzbudila, tak jako každý večer a měla vyschlá ústa. Otevřela ospalé oči, chtěla se napít, když v tom se neuvěřitelně lekla. Vedle postele u jejích nohou stála vysoká postava zahalená v černém hábitu. Tvář neviděla, jen siluetu. Strnula, snad ani nedýchala, na žízeň zcela zapomněla. Po chvíli se z počátečního šoku vzpamatovala. Ucítila podivný pocit*

strachu, bezmoci a smutku, který k ní proudil a začal ji celou pohlcovat. Nechápala, kde se tak náhle v jejím nitru vzal. Ta podivná svírající energie, které Lolita nerozuměla, k ní proudila z osoby s černým hábitem a usazovala se v jejím srdci. Lásku měnila na bolest, mír na boj. Když si to uvědomila, srdce se jí divoce rozbušilo, jak dostala strach, a okamžitě se celé naplnilo smutkem hlubokým, jako by právě o někoho velmi důležitého navždy přišla. Hrklo v ní. Vzbudila se. Okamžitě se podívala na okraj postele. Nikdo tam nebyl. Oddychla si. Poté se s úzkostí v srdci podívala na Ondru, zda leží vedle ní. Byl tam. Vzala ho za jeho teplou ruku a přitiskla se k němu. Doufala, že jí jeho přítomnost pomůže se s onou noční můrou vypořádat. Ten podivný pocit ztráty v ní však stále přetrvával. Mnoho dalších dní se v noci bála otevírat oči, když žízeň přerušila její křehký spánek. Mnohokrát se ujišťovala, že ten sen nic neznamenal a že se jistě opakovat už nikdy nebude, až na tu noční můru zapomněla. Nicméně ten pocit, že něco je špatně, v nitru zůstal.

„Už tenkrát jsem prohrála,“ uvažovala Lolita nahlas. Měla pravdu. Místo toho, aby opravdu spojili své duše, začali se přespříliš propojovat a sladovat. Přáli si dělat všechny věci stejně. Každý den museli být spolu. Vstávat spolu, snídat spolu, obědvat, trávit odpoledne a večeret spolu. Toužili uvažovat stejně. Každý den se dívat společně na film, hrát společně hry, chodit společně na koncerty či na procházky do přírody. Společně jezdili na výlety a trávili dovolenou.

Mínili, že jakákoliv odchylka byla by znak jejich nedokonalosti. Proto si odlišnosti zakázali. S kamarády mohli se vídat jen a jen společně. Uvedli sami sebe do omezující prázdnoty. Tenkrát si to však ani jeden z nich neuvědomoval, přišlo jim to svým způsobem

zábavné. Chtěli být stejní. Sladit své chutě, oblékat se k sobě, používat stejná slova, doplňovat druhého věty. Jako by byli jeden. Jenže takto se duše nespojují a spojovat nikdy nebudou! Přesto byli přesvědčeni, že se jedná o pilíře, na kterých se dá postavit honosný chrám. Poslouchali rozum, to ten jim tyto nesmysly našeptával. Měli si však uvědomit, že rozum spojovat duše neumí a nikdy umět nebude. Jeho úloha je jiná. Tolik se mýlili. Tou přespřílišnou péčí o krystal každý den v sobě ubíjeli svou podstatu a rozmanitost. Z duhové palety barev začaly se některé vytrácet. Probouzeli se démoni, jejichž úkolem je oslabovat proces rozumového propojování. Tím se stalo to, že milenci začali jeden na druhém hledat chyby, napadat se za nepodstatné věci a zraňovat se navzájem. Bylo stále těžší a těžší udržovat čistý vztah. Výsledkem bylo zničení mnoha důležitých mostů. Démoni sílili a společné věci začaly se stávat prokletím. Lolita a Ondra však vytrvávali a stále se řídili rozumem. Mysleli si, že tímto procesem se posunou dál. Budou odměněni. Již brzy se jejich duše navždy spojí. Jenže se spletli. Byli zaslepeni mládím a nevědomostí. Tímto procesem se nikdy duše nespojí. Jedná se jen o poslední záchvěv záchrany upadajícího vztahu, který je ve skutečnosti jen pouhým prodlouženým trápením. Jen láska má tu moc spojovat duše. Volné duše, které se našly.

Lolita byla tak zaskočena těmi pravdu odhalujícími myšlenkami, jež ovšem zatím vnímala jako by pod závojem mlhy, že si musela na chvíli sednout. Zrovna procházela okolo dětského hřiště zejícího prázdnotou. Kdo by si chtěl hrát na hřišti, když v parku je mnohem snazší nasbírat sníh. Otevřela malá dvířka a vstoupila do opuštěného dětského království. Rukavicí očistila dřevěné prkno jedné z houpaček a sedla si. Nohy měla srandovně nízko, ale Lolitě

to nevadilo. Mírně se houpala, což jí pomohlo se uklidnit a lépe vstřebat informace, které k ní dnes jen tak přišly.

Cítila se volněji a příjemněji, až do chvíle, kdy ji napadlo, že možná jejich duše neměly být prostě spojeny. Okamžitě odehnala tu myšlenku pryč. Vstala z houpačky a raději z dětského hřiště odešla, jako by jí to mělo pomoci se od myšlenky oprostit. Přesto věděla, že je správná a že se jednoho dne vrátí.